X. évfolyam, 1. szám.
1954. január 1.

Újévi szám

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

ÉJFÉLI LEKÉRÉS

Újesztendő: Szabad!

Darvas Szilárd:

Mai tragédia

Régi ismerősömmel, Elemérrel mentünk az utcán. Hirtelen oldalba bökött.

— Nézd — mondta izgatottan — ott megy életem legnagyobb csalódása.

A jelzett irányba néztem és megpillantottam egy nagyon csinos nőt. Valóban kinézett belőle egy nagyobb és négy-öt kisebb csalódás.

— Igazi mai tragédia ez — sóhajtotta Elemér. — Ha akarod, elmesélem...

— Nem akarom! — mondtam határozottan.

Erre elmesélte.

*

— Tudod, mennyire egyedülálló ember vagyok — kezdte — annyira, hogy mindig meghatódom, ha éjfélután a villamoson két jegyet kell váltanom. Ilyenkor egy pillanatra az az illúzióm, hogy valaki ül mellettem, mert máskülönben mi az istennyilának váltanék két jegyet?

— Rövidebben, Elemér! — intettem.

— Szóval, árvaságom borzasztó érzetével szálltam fel a napokban a tizenkettes autóbuszra. Megálltam a zsúfolt peronon és arra gondoltam: mért vagyok én ilyen rettenetesen egyedül? Elgondolkoztam: ha csak egyszer jönne valaki és megfogná a kezemet... És ekkor...

— És ekkor? — kérdeztem izgatottan, mert leléptünk a járdáról és egy autó majdnem elütött minket.

— És ekkor valaki megfogta a kezemet — mondta kis hatásos szünet után Elemér.

Elgondolkoztam a szerencsés véletlenen. Már tudniillik, hogy idejében észrevettem az autót. Elemér pedig továbbfújta a magáét.

— Felpillantottam. Gyönyörű nőt láttam magam mellett... hiszen láthattad az imént... és ez a gyönyörű nő vadul, némán fogta a kezem, mintha csak válaszolt volna gondolataimra, mintha csak azt mondta volna: nézd, itt vagyok én, akit annyiszor keresgéltél... elég volt rámgondolnod és látod, megfogtam a kezed, hogy soha többé el ne eresszem...

Elemér az emlékek hatása alatt izgatottan szaladt mellettem az aszfalton. Úgy mesélte tovább.

— Leírhatatlanul izgalmas játék kezdődött. Fogta a kezem, de nem nézett rám... rejtélyes és titokzatos tekintetét merően egy pontra szegezte. Mellénk préselődve egy csúnya kis ember állt és unottan bámult maga elé, fogalma sem volt arról, hogy közvetlen mellette a század legszebb és legrejtélyesebb szerelme születik meg. Így utaztunk négy teljes megállót, anélkül, hogy a nő rámnézett volna, anélkül, hogy elengedte volna a kezem. Én már terveket szőttem a jövőre, hogy milyen boldogok leszünk. És akkor...

Elhallgatott. Kérdően néztem rá.

— És akkor — folytatta — hirtelen kirántotta kezét a kezemből, leszállt, nyomában a ronda kis emberkével... egymásbakaroltak és eltűntek az utca forgatagában...

Szótlanul mentünk egymás mellett.

— Valóban rejtélyes eset — mondtam. — Ki fejti ezt meg?

— Én — válaszolta tompán Elemér. — Gondolhatod, hogy az eset nem hagyott nyugodni. Álmatlan éjszakáim egyikén aztán rájöttem, mi okozta életem legnagyobb csalódását.

Hatásos szünetet tartott.

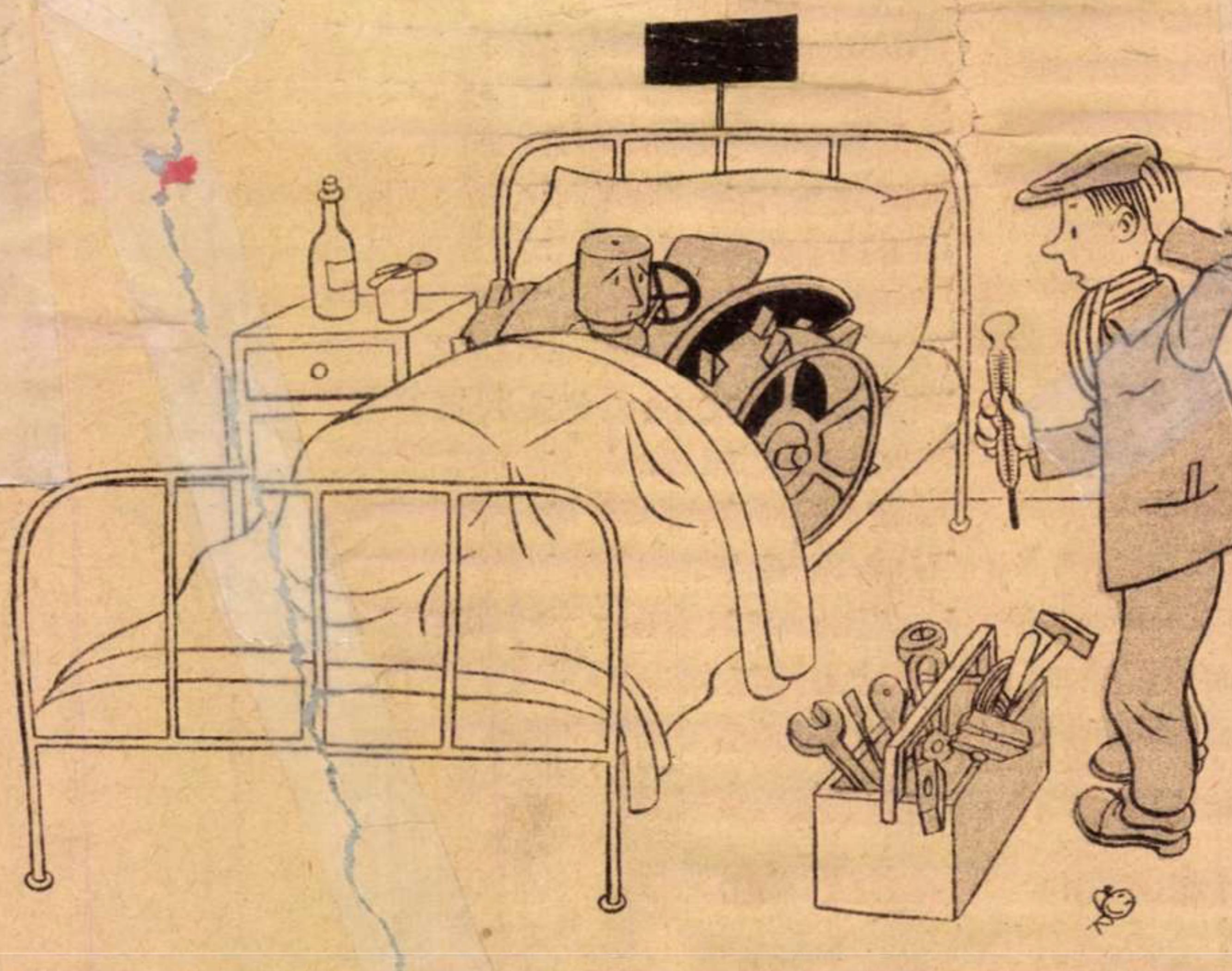
— Én a csúcsforgalom áldozata voltam. Mint már mondottam, az autóbusz zsúfolva volt. A nő nem az én kezem akarta megfogni, hanem a férjéét, a csúnya kis emberét. Nem találta el: húszan álltunk a peronon, az negyven darab kéz... véletlenül az enyémet találta el... úgy látszik, egyezik a méretünk... Aztán leszálltak... És én újra egyedül vagyok...

Elemér befejezte elbeszélését. Többé egy szót se szólt, én is hallgattam. Csak a könnyeink szivárogtak.

Mert tényleg nagyon hideg volt.

Sajnos, gyakori eset

(A traktorosok sok helyen nem értenek a traktorhoz.)

Traktoros: Hm... a baj komoly... Ide szerelő kéne...

Az ihlet forrása

Némely vállalat nevének olvasásakor különös balladai hangulat lepi meg az embert. Itt van például a Rövikötl meg a Hariköt. Milyen sejtelmes északi homály borong e rövid-, kötött- és harisnyaárukat magábafoglaló rövidítések mögött. Fjordokat, ködöket és egyéb skandináv dolgokat idéz puszta hangzásával mindkét nevezet, nem csoda hát, ha a költőt az alábbi vers megírására ihlették:

RÖVIKÖT BALLADÁJA

(Izland szigetén, Rejkjaviktól nem messze, Kjöbenhavntól hétszáz kilométerre a sziklás tengerparton mered a ködös őszi éjbe Rövikötl vára.)

Rőt kövön rótt vár
Zord Röviköt.
Hetvenhét őse,
Balladák hőse,
Benne él gazdája: nagy Röviköt.

Mit tettél, óh Röviköt?
Ellened
Vérbosszus ellened:
Hariköt
Izgat és bujtogat
S undoknál undokabb
„Bundokat" köt.

Ébredj Röviköt!
Riadj Röviköt!!
Rántsd ki rövi' kardod
Mely az ellenbe döf.

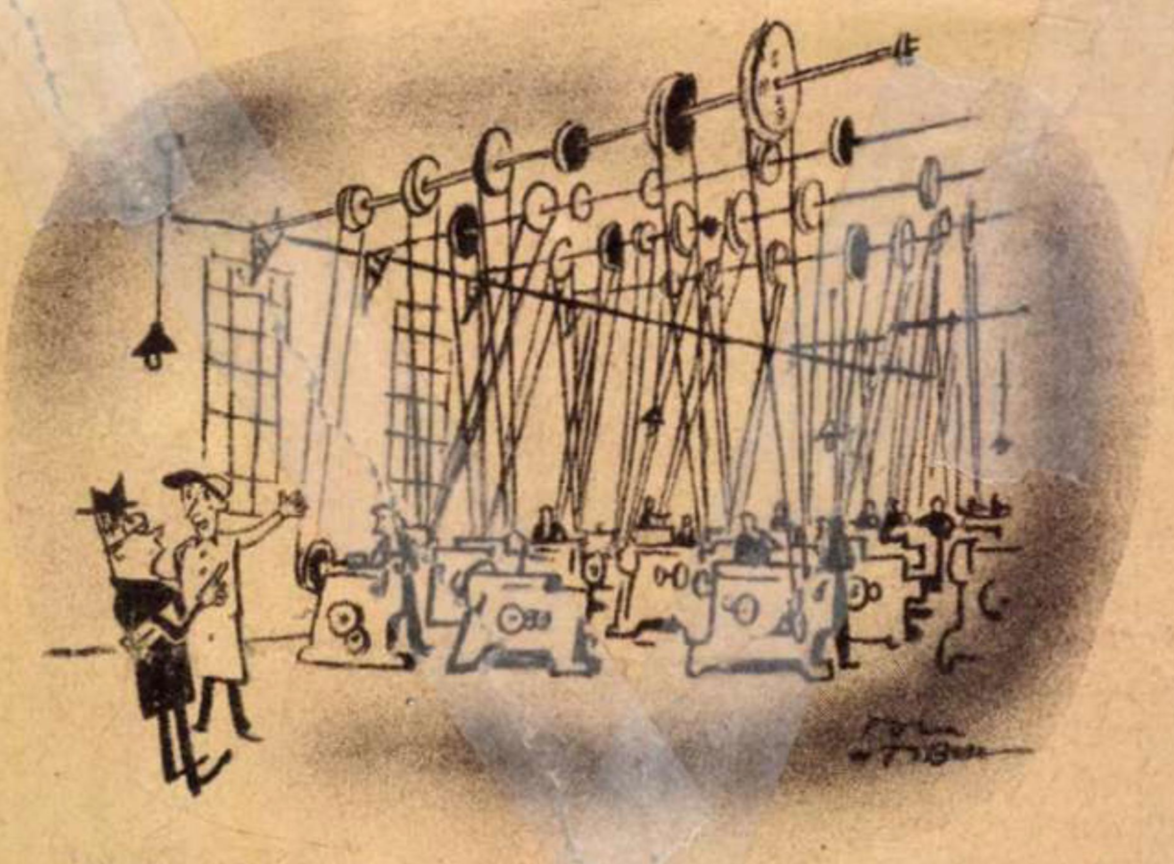
És döng a föld:
Ormok közt
Öblök közt
Fjordok kjözt
Kjödök kjözt
Folyik a
Vérgjözős
Szlöjd...

Döngött a föld,
Csatázott Röviköt
— S megölte Hariköt.

Izland fölött
Sápadt az ég:
Nagy hősként, vár romján,
Leomlott száz tornyán
Nyugszik már csendesen
Nagy Röviköt.

T. S. K.

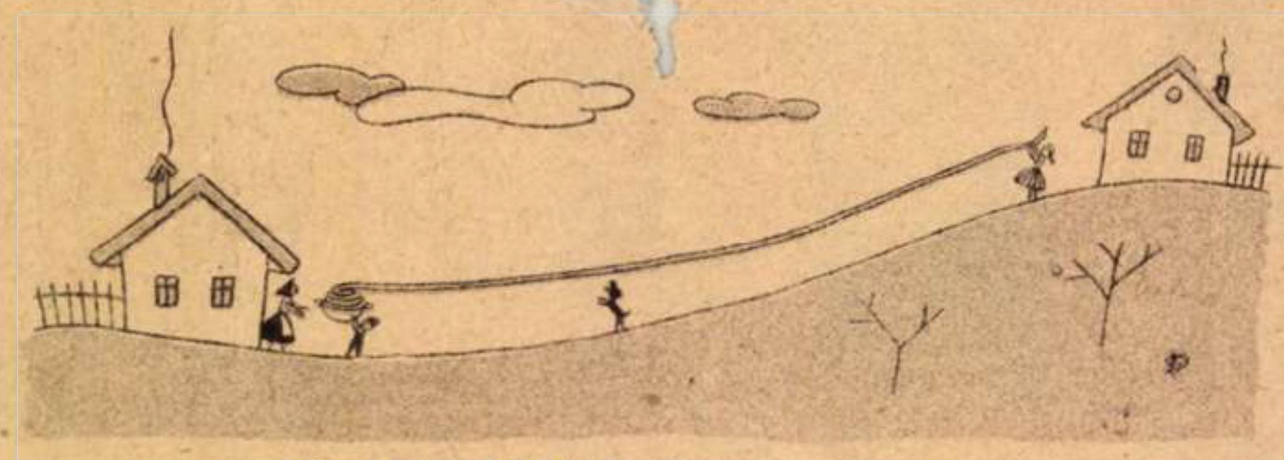
Az RM kerékpárgyár VII.-ben

— Hát itt még mindig transzmissziócal dolgoznak, mint ötven évvel ezelőtt?

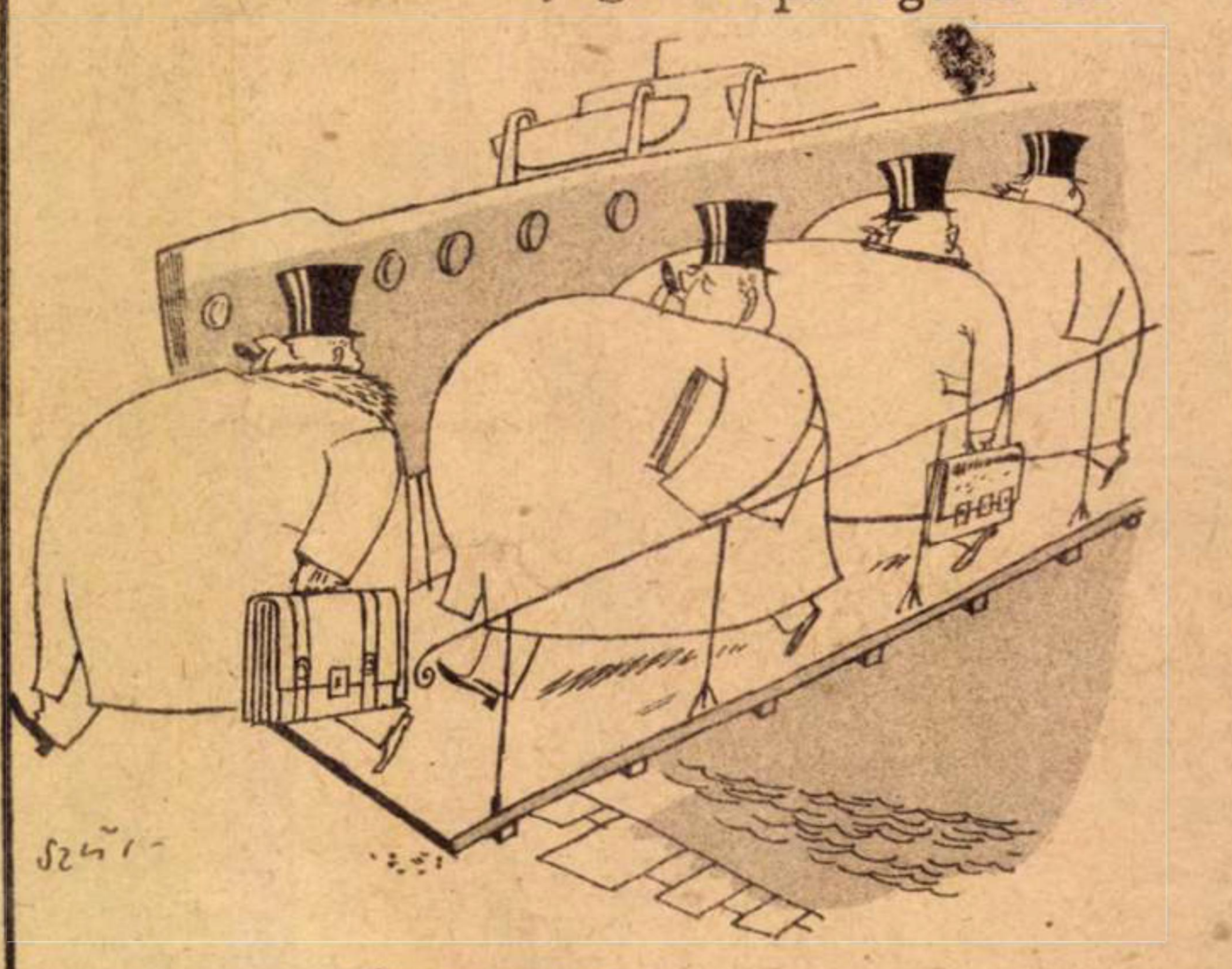
— Igen. Az igazgatóság valószínűleg ezzel akarja emlékeztetni a dolgozókat a kapitalista időkre...

Disznótor idején...

— Egy kis kóstolót hoztam, Juli néni...

Dulles szerint Nyugateurópa légüres tér

Amerikai bankárok: Nosza, töltsük ki!

Mikes György:

BÁMEXBUMFÉRT

— Miért lógatod az orrod? — kérdezte Tóházi osztályvezető jóságosan Hosszú kartárstól és szeméből, füléből szinte dőlt az emberszeretet.

— Áááá! — sóhajtott Hosszú és legyintett.

— Semmi ááá, gyere csak be a szobámba és beszélgessünk egy kicsit. — Azzal betuszkolta Hosszút a szobájába, belenyomta egy karosszékbe, szájába dugott egy cigarettát és aztán bocsánatot kérve, eltünt egy másik ajtón.

Három óra mulva bejött Pötyike, a főnök kedvenc titkárnője és szigorú hangon megkérdezte:

— Maga kire vár?

— Izé, Tóházi kartársra...

— A minisztériumban van! — vágott közbe Pötyike.

Hosszú kartárs szedte a sátorfáját és a búbánatát, majd kiment.

Másnap Tóházi telefonon kereste:

— Légyszíves gyere be a szobámba...

— Ráérsz?

— Gyere csak!

Hosszú kartárs halkan, szerényen benyitott az osztályvezető szobájába.

— No, mi nyomja a bögyödet? — kiáltott rá Tóházi derűsen.

— Hát, ha meghallgatsz, elmondom... — tétovázott Hosszú és aztán elkezdte, hogy: — Másfél éve...

— Másféle éve... Csak folytasdl — szólt közbe Tóházi szórakozottan és belemerült egy ügyirat tanulmányozásába.

— Másfél évvel ezelőtt történt, hogy a kerületi tanács...

— ...Tanács... — ismételte meg Tóházi, tűnődve, miközben egy pár feljegyzést készített.

Hosszu kartárs aztán elmondotta az egész kálváriáját, de megdöbbenve látta, hogy osztályvezetője nem figyel rá.

— A lakáshivatalnál azt mondták, hogy ántánténusz szárakaténusz!

— Jellemző! — csóválta a fejét Tóházi.

— De még azt is mondták, hogy egyedem-begyedem tengertánc...

Szeretett főnöke azonban ezt már egyáltalán nem hallotta, annyira belemélyedt irományaiba.

Pár nap mulva összetalálkoztak a folyosón.

— Fel a fejjel! — üvöltötte harsányan Tóházi és bizalmasan oldalba vágta a kókadozó Hosszú kartársat, aztán lelkes léptekkel tovasietett.

Telt-mult az idő. Hosszú egyre szomorúbb lett, és egyre rosszabbul végezte a munkáját.

— Valami bántja... — hívták fel rá Tóházi figyelmét.

— Mit csináljak? — tárta szét a kezét kérdően az osztályvezető. Én mindent elkövettem... Még egyénileg is foglalkoztam vele...

Gádor Béla:

„Csupaszív" ember

Én: Nézze, Bucsai kartárs, az igazán nem volt szép magától, hogy Ilonka előtt azt mondta rólam, hogy idióta vagyok. Tudja, hogy Ilonka tetszik nekem és az ilyen megjegyzések hatással vannak a nőkre. Miért mondta ezt?

Ő: Mert az a meggyőződésem, hogy maga idióta. Minden jel erre vall. Már pedig, ami a szívemen, az a számon.

Én: De mégsem kellett volna Ilonka előtt, tudja, milyen érzékeny...

Ő: Ilonka? Hahaha! Hát ha éppen tudni akarja, a maga Ilonkája olyan gonosz bestia, amilyet még nem szült a föld. Örökké fúr és fűrészel. Mit gondol, ki nyírta ki szegény Kelb Annust?

Én: Maga. Úgy tudom, maga helyeztette át a raktárba...

Ő: Nem is tagadom. Nem bírtam nézni, mit mívelnek vele... Szegény kis ronda bestia...

Én: Annus is bestia?

Ő: A lelke mélyéig romlott. Amellett sunyi és képmutató. Mit tudja maga, mi az élet... Csukott szemmel jár a világban...

Én: Lehet, de azért, ne haragudjon, az öreg Tunyoginak mégsem kellett volna azt mondania, hogy mért nem hal már meg... Egész délután sírdogált szegény.

Ő: Maga igazán ostoba. Az öreg Tunyoginak az a mániája, hogy üldözöm őt s most legalább mindenki láthatta, hogy igaza van. Miközben sírdogált, a szíve titokban repesett az örömtől.

Én: Sajnálom szegény öreget...

Ő: Az ördög vigye el magát! Hát én nem sajnálom? Megszakad érte a szívem. Magának fogalma sincs az emberi lélekről. Mondja, milyen embernek tart maga engem?

Én: Hát úgy gondolom, nem csupaszív ember.

Ő: Micsoda ostobaság! Igazán kár volt magával szóbaállni... Hát idefigyeljen! Az egész vállalatnál nincs még egy olyan szív, mint az enyém. De megmutassam? Ennek a csürhének? Farkasok, hiénák és keselyük hada vesz körül, csak arra várnak, hogy felfalják a májamat! Egy gyenge pillanat és végem! Nem, barátom, rajtam senki sem fog röhögni, rólam senki se fogja megállapítani, hogy szentimentális barom vagyok, aki hagyja magát legázolni, mert megmutatja a szívét...

Én: És tőlem nem fél, Bucsai kartárs?

Ő: Nem. Maga mulya. De ha eszébe jutna... Érti? Ha eszébe jutna, hogy visszaéljen azzal, hogy megmutattam az én érző, meleg szívemet, akkor én mindenre képes leszek, erre figyelmeztetem. Én elterjesztem magáról, hogy delirium trémensze van, hogy bigámiát követett el és tíz évet ült sikkasztásért... Akkor én széttépem, megnyúzom és kifeszítem a bőrét...

Én: Jól van, kérem, csak ne izgassa fel magát.

Ő: Egy szót se! Szép kis sunyi alak maga is! Már szinte hallom, miket fog terjeszteni rólam. Eszébe ne jusson! Senkinek semmi köze hozzá: az én nagy, meleg emberi szívem az én titkom. És mostmár a magáé is. De ha eljár a szája, akkor én...

Én: Nyugodjék meg. Ha kérdik, azt fogom mondani, maga szívtelen gazember, aljas féreg, akit el kellene taposni. Jó lesz így?

Ő: Jó. Látom, hogy megértett.

Epigrammák egy karrieristáról

MÁS ADJA ÁT...

Csak kedvező hír hagyja el a szád,
a kedves fölény jellemző reád,
ki kegyvesztett lett, azt nem fogadod. —
más adja át a határozatot.

CSAK NEKED LEHET IGAZAD

Gyűléseken ha te ülsz odafenn
az emelvényen, bírálsz élesen,
hiszen csak neked lehet igazad:
erre való végső válaszszavad.

A PÁRNÁS SZÉK

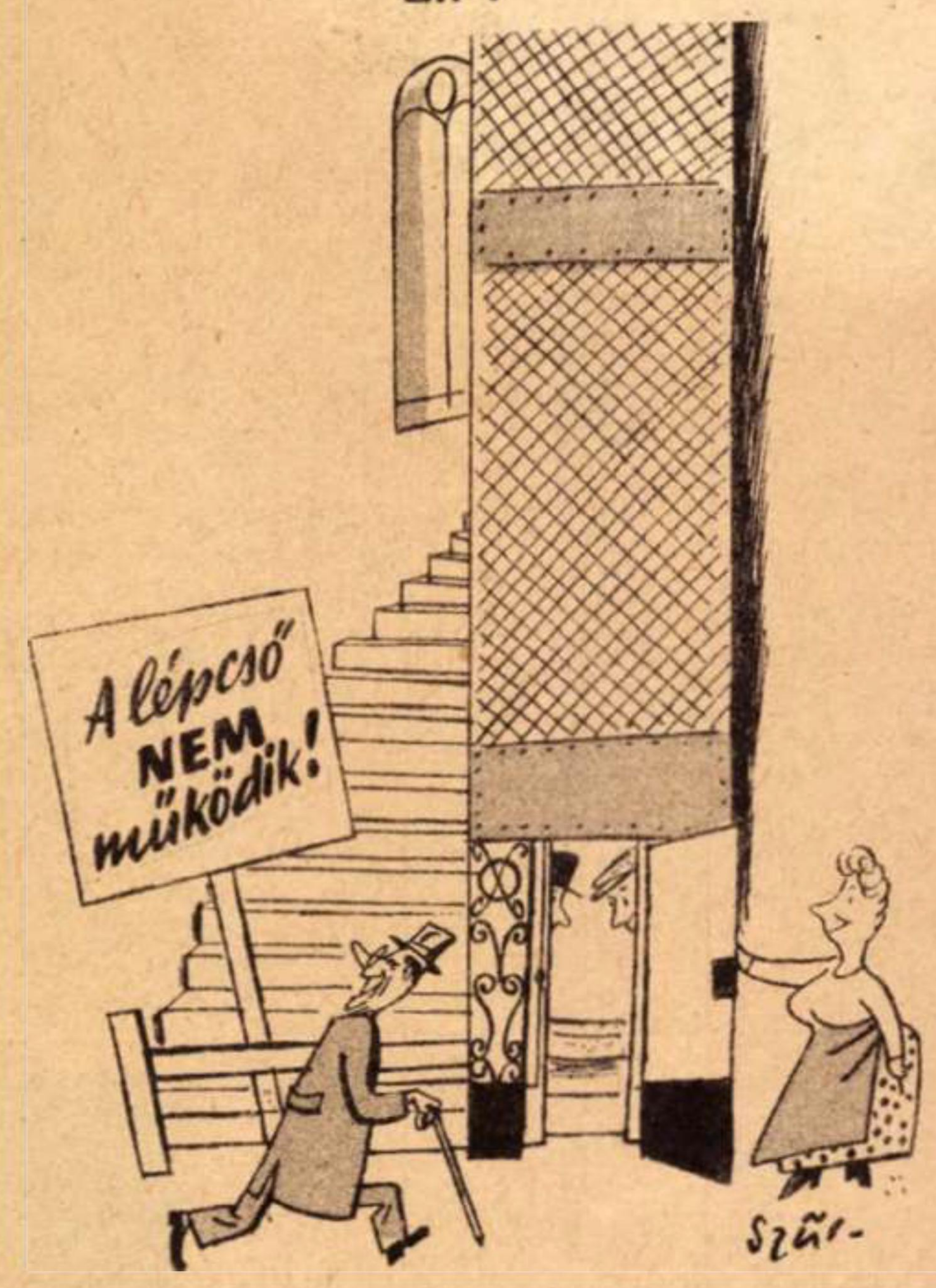
A párnás ajtó az hasznos dolog,
nem hallani át, ott kinn ki morog.
A párnás szék puha és ünnepi,
s az „öntudatot" nagyra növeli.

Hajnal Gábor

Mit kívánunk a jövő évre?

(Ábrándképek.)

LIFT

LAKÁS-KÉRDÉS

A falun

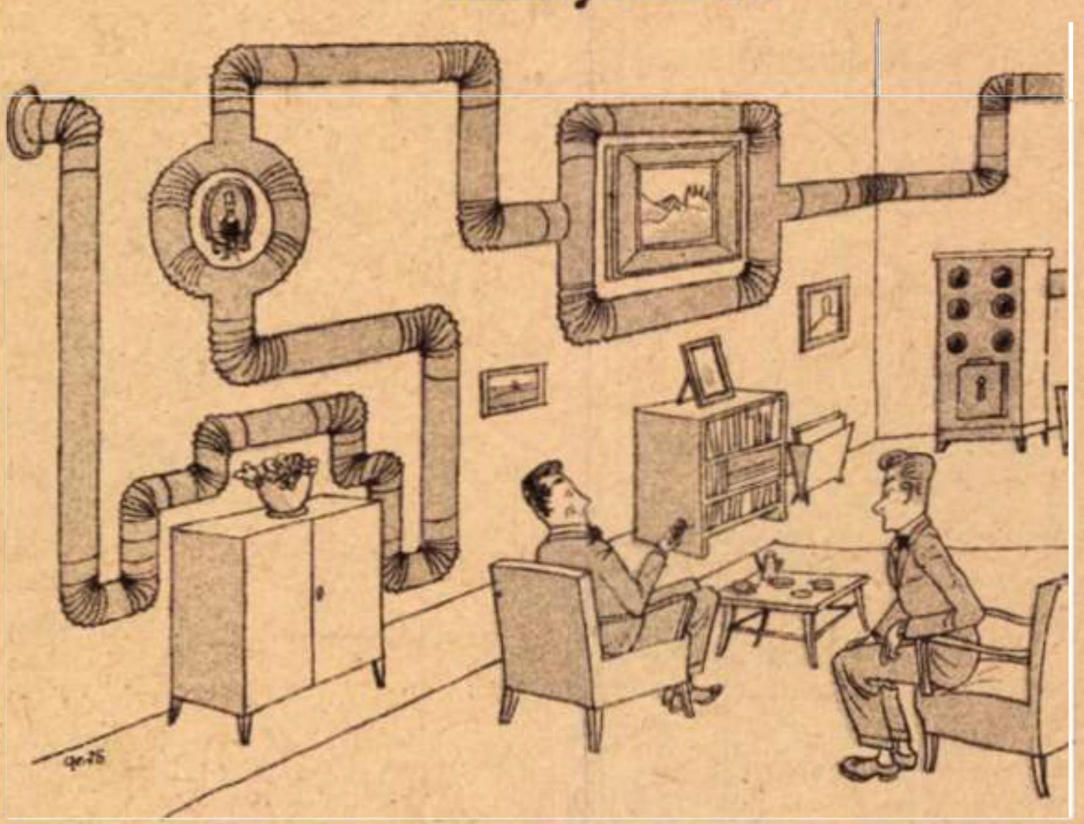
— Kész a csizmám?
— Kész!

Így legyen egy termelőszövetkezet udvarán...

— Vegyünk még egy-két állatot elnök elvtárs, egészen kihalt az udvar...

Hiánycikkek

— Mit csináljak öregem, annyi csövet lehet kapni, amennyit akarsz. Nem bírtam ellenállni...

Magunknak kívánjuk

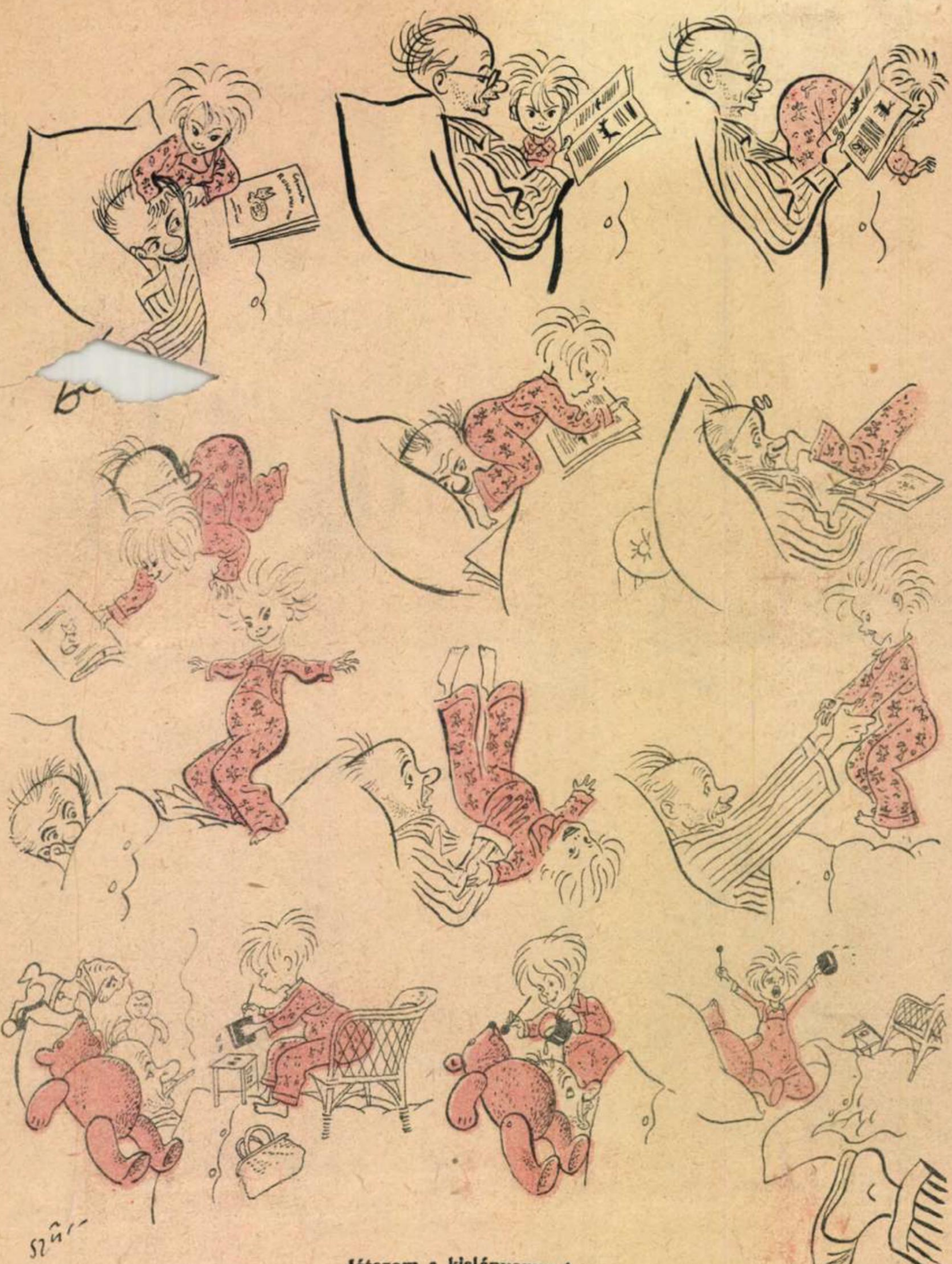

— Nincs semmi baj asszonyom, csak betegre nevette magát a Ludas Matyin...

Ennyit fejlődjön a villamos-közlekedés.

ÚJÉV

Játszom a kislányommal...

(*Szűr Szabó József*)

Ebadta: Apu, anyu, hova tettétek a spájzkulcsot? Öcsi kéri a reggelit...

(*Toncz Tibor*)

Újév reggelén a gyerek bemászik az emberhez az ágyba, megesiklandozza az embert, minekfolytán az ember felébred, mire a gyerek a következőket mondja a fiatalság szertelenségbe csapó leleményességével: Boldog újévet! Aztán jön a feleség, az öccs, a húg, a sógor, a sógornő, a postás, Csuhai bácsi az ötödik emeletről, Csihula bácsi a harmadik emeletről és Keceli néni a földszintről; ők már nem másznak be az emberhez az ágyba, csak megállapítják, hogy az ember egy kicsit kilumpoltnak látszik és alkoholszaga van. „Az az alkoholtól van" — magyarázza meg nekik az ember. „Hát akkor boldog újévet!" — mondják logikusan. Ebből a „hát akkor" hangzik a legőszintébben. Délig tizennégyen kívánnak az embernek boldog újévet. Lehet, hogy az ember másodikán kificamítja a bokáját, ötödikén megfájdul a foga és júniusban há-

rom kettes lesz a gyereke b
éppen négy; de a postást, C
nénit, meg a többieket nem
ők megtették a magukét, t
az ő lelkiismeretük tiszta, ő
tak az embernek. Általában
alább ötven olyan ember kí
egész évben bosszantja az
sebb volna tőlük, ha egész
kívánnának és január elsején
bert. Aztán jönnek a fogad
fogadtatja az emberrel, hogy
rik robogó villamosra; az e
szerinte praktikusabb volna
megfogadtatni, hogy nem u
a többi fogadalmak: a gye

— De ma azután kialszom magamat!

(*Schwott Lajos*)

..még alszom és azt álmodom, hogy nyár van...

(*G. Vasvári Anna*)

— Node idén igazán nem ilyeneket rajzolok majd...

(*Edma*)

eggelén...

izonyitványában, vagy
sihula bácsit és Keceli
erheli ezért felelősség,
núk vannak rá, hogy
boldog újévet kíván-
, január elsején leg-
án boldog újévet, aki
mbert; sokkal kedve-
évben boldog újévet
bosszantanák az em-
lmak. A feleség meg-
az új évben nem ug-
ber megfogadja, noha
a robogó villamossal
grik rá. Aztán jönnek
ek megfogadja, hogy

az új évben nem fogja óra alatt rángatni a padszomszédja haját és az ember megfogadja, hogy az új évben nem fog dohányozni. A fogadalmak később összekeverednek. A dolog úgy alakul, hogy az ember nem rángatja óra alatt a padszomszédja haját és a gyerek nem dohányzik. Aztán este lesz, vendégek jönnek, Béni bácsi még leönti paradicsommártással az ember új abroszát s aztán éjfélt üt az óra és akkor az újév már nem újév, hanem éppen olyan év, mint a többi, csak szebb, mert fiatalabb és tele van boldog reménységgel. De ahogy nincs két egyforma ujjlenyomat a világon, éppúgy nincs két ember, akinek egyforma lenne az újéve. Ezeken a hasábokon, helyszűke miatt, csak a Ludas Matyi tíz rajzolóművészének újévét mutatjuk be. De kiki megrajzolhatja a magáét és tanulságos összehasonlításokat eszközölhet.

— Nem kell friss borogatás, édes fiam?

(Sándor Károly)

— Becsületszavamra fogadom, hogy jövő Szilveszterkor este nyolc órakor lefekszem ..

(Gerő Sándor)

— Látod, ezek csendes, szolid emberek voltak; ezeket jövő Szilveszterre is meghívjuk..

(Réber László)

— Idén takarékoskodtam, nem nívtam szilveszteri vendégeket...

(Szegő Gizi)

— Egész évben szerencsém lesz!

(Kassovitz Félix)

Tartsuk be a formákat!

Dulles: No gyerünk, gyerünk Bidault, mert odasózok!
Bidault: Pardon miszter Dulles, engem Bidault úrnak tessék szólítani...

Földes György:

SEGÍTEK A HÁZTARTÁSBAN

A feleségem nemcsak egyszerűen „dolgozó nő", hanem duplán az: munkába jár és háztartást vezet. Engem meg rág a lelkiismeret, mint szú a fát, hogy nem tudok segíteni, ügyefogyott vagyok. Ezt a feleségem mondja rólam, amikor utánam igazítja a terítőt, mert — szerinte — még azt sem tudom szakszerűen az asztalra tenni úgy, hogy négy csücske ott lógjon le, ahol ő akarja.

— Mi nők önellátók vagyunk, ti férfiak buták és ügyetlenek. Képtelenek volnátok nélkülünk élni... — mondogatta gyakran stoppolás közben. Még büszke is volt rá, hogy ilyenek vagyunk.

Nem sértődtem meg. Inkább belenyugodtam ebbe a kellemes munkamegosztásba, és a saját gügyeségembe, mert ez olyan kényelmes volt, mint egy jólpárnázott klubfotel. Feleségem pedig tovább szaladgált a Közérttől a Húsértig, főzött, varrt, takarított és elvégzett minden efféle munkát, hol hivatal előtt, hol utána.

Nemrég Kelemenéktől jöttünk haza. Feleségem epésen felsóhajtott.

— Bezzeg a Kelemen! Az tud segíteni: bevásárol, sőt főz is.

— Én is tudnék, ha rámbíznád — feleltem ingerülten és vártam a férfi-összkollektíva mélységes ócsárlását.

— Rádbízom — mondta váratlanul és kegyesen. — Rádbízom... — itt pillanatnyi szünetet tartott, aztán mégis csak kimondta — ... a bevásárlást.

Ebben maradtunk, és én elkezdtem járni a boltokat, azzal a kis papírszelettel, amelyre feleségem előző este mindig felírta, hogy mit vegyek.

— Nem sokra megyek veled — közölte már első nap — ha nekem ilyen apró tojásokat hozol. Persze, egy férfinak mindent oda lehet adni. És nincs is lámpázva.

— Nincs — mondtam egyszerűen — mert nem hordok magamnál villanykörtét.

Nem részletezem; a zsír avas volt, a krumpli sáros, a paprika erős és nem édesnemes, az alma férges és savanyú, a cukor sós, a só viszont cukros és így tovább.

Minden kezdet nehéz — gondoltam — de majd beletanulok. A helyzet azonban nem javult, mindig volt valami baj, vagy velem, vagy a portékával. Pedig már minden boltban ismertek, személyes kapcsolatba kerültem az eladókkal. Különösen a kartársnőkkel. Megszerettek. Én is őket. Elmondtam nekik, hogy bármit is viszek haza, otthon semmi sem jó. Sajnálták és mondhatom, nagyon jól esett a női szolidaritás. Velem, egy egyszerű férjjel. Mindenből a legszebbet, a legjobbat adták és izgalommal várták másnap a helyzetjelentést. Hogy serkentsem őket, gyakran azt hazudtam: nagy sikerem volt otthon, pedig esküszöm, egyetlen dicséretet sem kaptam soha.

Később a begyujtást is elvállaltam, de ezzel sem volt eddig nagyobb sikerem.

— Nincs meleg, ha te gyujtasz be — jegyzi meg olykor a feleségem, szerintem elég mély megvetéssel. — Biztosan későn zárod el a kályhát.

De ez nem mindig van így. Máskor az a baj, hogy korán zárom el.

Mindez nem tört meg és ha rosszul is, de ellátom a házkörüli teendőket, mert a férfinak is kutyakötelessége segíteni a háztartásban. Most már én készítem el a feleségem reggeli kávéját is. Igaz, egyszer nem elég világos, másszor nem elég sötét, de azért felszürcsöli a kedves és félórával tovább alszik reggelenként. Még gyakran korhol; de titokban örül, ha valamit rosszul csinálok. Semmiképp sem akar engem egyenjogúsítani

Most éppen a kenyérrel van baj. A kenyeret én vettem három nappal ezelőtt. Már akkor, új korában, kétnapos volt, lapos és száraz, feketére sült héja pikkelyekben szakadozott lefelé. Igazán mondom, csak azért hoztam el, mert annak a kedves, szőke KÖZÉRT-es kartársnőnek azt is el kellett adnia. A feleségem előbb jobbról-balról megnyomkodta a kenyeret, majd diadalmas pillantással végigmért, és leszaladt egy friss cipóért. Egyideig dacosan és elszántan majszoltam a lapos, szikkadt kenyeret, aztán kedvesen rámosolyogtam a feleségemre, és beleharaptam a friss, fehér, puha cipóba.

Ez volt az én önkritikám.

200 éves a magyar bányászat

(Ami a tatabányai kiállításból kimaradt)

— Látod fiam, régen ezekkel fizették ki a bányász munkáját!

Tabi László:

Egy és más

Tíz perc időm volt a motorosvonat indulásáig, három tojásból rántottát kértem a pécsi vasútállomás restijében. Amikor a pincér letette elém az ételt, mosolyogva azt kérdezte:

— Megkínálhatom önt egy korsó barna sörrel?

Úgy éreztem magam, mint akit vélt ellensége hirtelen magához ölel és homlokon csókol. Teljesen ellágyultam. Sohasem iszom sört, bort, pálinkát. Nem kedvelem. És pláne barna sört. És pláne egy korsónyit. De a szokatlan emberi hang gúzsbakötött.

— Nagyon kedves — feleltem — hogyne, hogyne.

Jóságát véltem jutalmazni azzal, hogy megiszom a korsó barnát. S amikor sietve fizetni hívtam, kedvem szerint azt mondtam volna:

— Engedje meg, hogy pénzzel viszonozzam a rántottát és a sört. Ostoba konvenció, de túl kell esnünk rajta...

Egészen mámorosan szálltam vonatra. A sörtől-e, vagy a kiszolgálástól, nem tudom.

*

Arról értesít egy bélmegyeri olvasóm, hogy náluk a Tanácsházán ez a tábla hívja fel a figyelmet a Dolgozók Iskolájára:

BALBA
is mehet, ha azonnal jelentkezik
a Dolgozók Iskolájába!
Fizetni nem kell!
A tudás hatalom!
Használja ki a kedvező alkalmat!!

*

Egy színikritikus emlékkönyvébe:

Nemcsak a bírálathoz lehet rosszul viszonyulni. A műhöz is.

*

Tízéves fiam meséli, hogy egy osztálytársa szünetben belebújt a könyvtárszekrénybe, s egész óra alatt ott kuksolt, mert bejött a tanár s nem mert előbújni.

Elfut a méreg és ráordítok a gyerekre:

— Szemérmetlen kölykök! Ti is mindig olyasmit csináltok, amit Karinthy már megírt!

*

Mintegy féléve telefonismeretségben voltam F. G. elvtárssal, hivatalos ügyben. Első beszélgetésünkkor tegezni kezdett, erre én persze visszategeztem, s így tegeződtünk azóta is. Most néhány napja személyesen is megismerkedtünk egy ankéton. Kiderült, hogy húsz éve ismerjük egymást. Sohasem állhattam őt. És ő sem engem.

Most, hogy már ismerjük egymást, nyugodtan és szívből magázódunk.

Akik nem öregszenek...

Megint elmult egy év, és mi még mindig a legifjabbak vagyunk...

Kulturfront

Stella Adorján:

A KÖNYÖKVÉDŐ

A „Vajmiért” vállalatnál minden új embert bizalmatlanul fogadtak. Vagy azt mondták rá, hogy reakciós, vagy ilyesmiket suttogtak, hogy „jó lesz vigyázni” „ne szólj szám, nem fáj fejem” esetleg, hogy „a falnak is füle van.”

Amikor Szeredai elfoglalta a helyét a könyvelőségen, ebben a kérdésben két pártra oszlott a kartársak testülete. De a viszálykodás csak addig tartott, amig Szeredai fel nem öltött egy fekete klottból készült könyökvédőt.

— Igazi maradi ember! — jelentette ki Adél, egy bőbeszédű vénkisasszony, akinek már nem akadtak saját ügyei és igy más ügyeivel szeretett foglalkozni.

A könyökvédő, — hogy a hivatali argo tolvajnyelvével éljünk, — „lebuktatta” Szeredait. Még a legszelídebb nyelvek is úgy nyilatkoztak róla, hogy bizony megcsontosodott régivágású bürokrata az öreg.

Veronka, az osztály szókimondó asszonysága, aki jószívvel viseltetett Szeredai iránt, nyiltan meg is kérdezte:

— Miért viseli ezt a könyökvédőt?

A vádlottat meghökkentette a kérdés, de aztán gyorsan összeszedte magát és igy válaszolt:

— Kímélem a kabátomat.

Ez a cinikus válasz Adél fülébe is eljutott. Fölényes mosollyal fogadta:

— Ez csak olyan kifogás! Álcázza az igazi okot. Higyétek el, hogy nála a könyökvédő — szimbólum.

A pletyka dagálya egyre terebélyesedett és egy szép napon Szeredai kopaszodásnak indult feje felett összecsaptak a hullámok. A nevezetes napot azért nevezzük szép napnak, mert ezen a napon értekezletet tartottak a Vajmiért-nél.

Már kora délelőtt elterjedt a hire, hogy Adél ki fogja teregetni a könyökvédő ügyet. Fojtott légkörben emelkedett szólásra az élesnyelvű leányzó.

— Nézzünk a mélyére ennek a könyökvédő-ügynek, — mondotta szenvedélyes hangon. — Mi ez a könyökvédő? Szerintem néma és gyászos tüntetés egy letünt beámterkorszak mellett. Felkérem Szeredai kartársat, itt a kollektiva előtt gyakoroljon önkritikát és vallja be töredelmesen, mit jelent a könyökvédő.

Szeredai fásultan gubbasztott a helyén. Fel akart állni, hogy elmondja az egyetlen, sokszor hangoztatott érvét: kímélni akarta a kabátját, de belátta, hogy ez a kijelentés elkoptatott frázisnak hangzik. Tehát megsemmisülten hallgatott. És ekkor váratlan szövetségest kapott. Frissen, a fiatalság lendületével felpattant Veronka és beleharsogta a gyülekezetbe:

— Én megmondom, hogy mi a könyökvédő Szeredai kartárs karján! Haladó hagyomány!!

Nem kellett bővebben magyarázni. Mindenki tudta ebben a teremben, hogy mit jelent a bűvős két szó: haladó hagyomány. Szeredai, amikor emelt fővel elhagyta az értekezletet, meg se lepődött, hogy Adél kartársnő utána sompolygott és mézédes hangon kérdezte:

— Ne haragudjon, szeretnék valamit kérdezni: hol csináltatta a könyökvédőt...?

ITALBOLTKÖLTÉSZET

A. Kiss József utcai „Poharazó” bejáratánál népi motivumokkal díszitett tábla hirdeti:

BILLEGJÜNK BALLAGJUNK
ITT MEGÁLLJUNK ITASSUNK!

EGÉSZSÉGES TESTE, LELKE
KI ITT ISZIK MINDEN ESTE

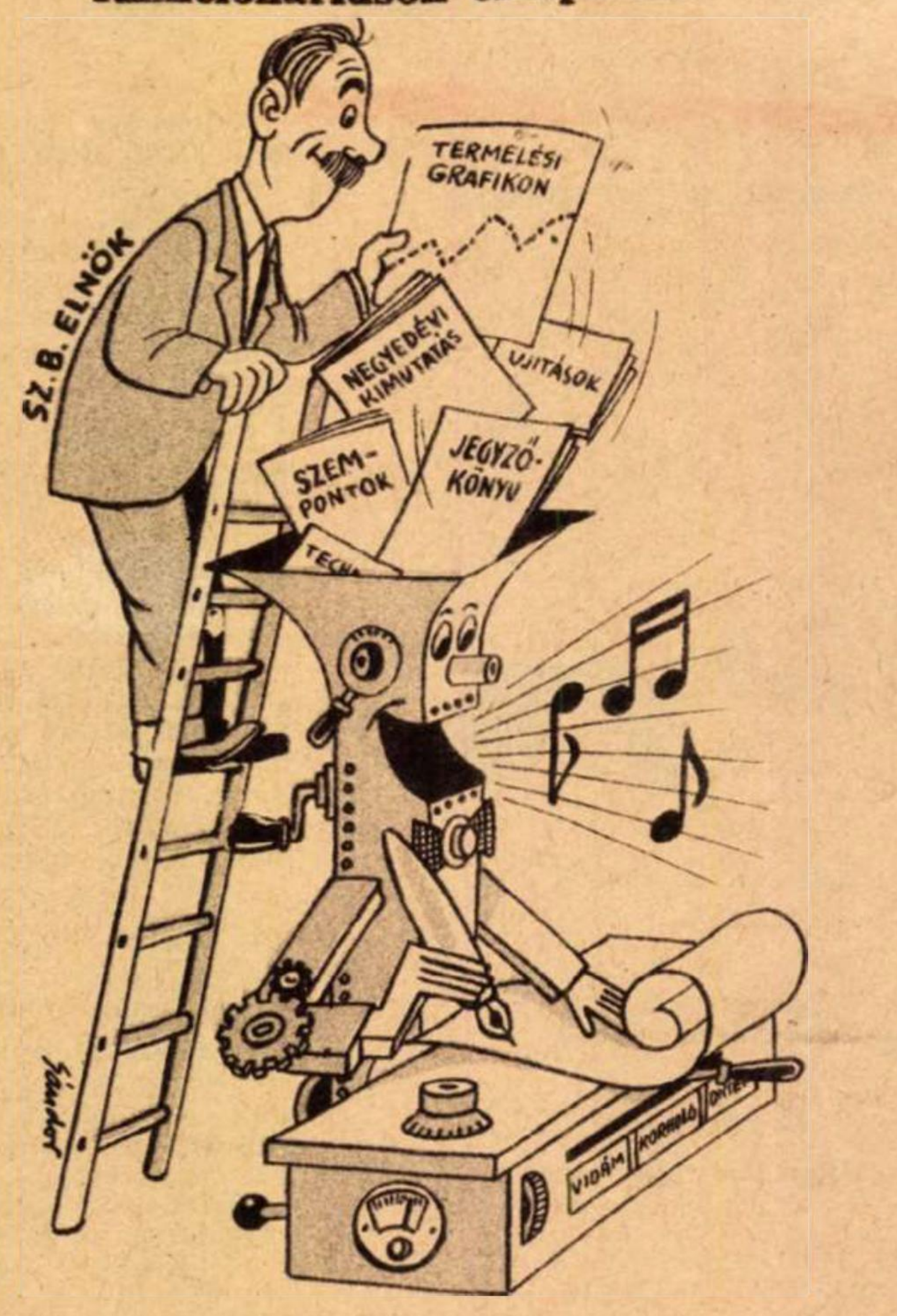
A lenyűgöző erejű rímbeszedett felhivás hatása alatt benyitottam a „Poharazóba” és ott szerzett tapasztalataimról az alábbiakat vagyok kénytelen közölni az ismeretlen rigmusköltővel:

ELBILLEGTEM, BEBALLAGTAM
FRÖCCSÖT KÉRTEM
FRÖCCSÖT KAPTAM
MEGÁLLTAM ÉS MEGITATTAM...
DE NAGY RÉMÜLETBE ESTEM!
HA NEM ISZOM MINDEN ESTEN
MI LESZ VELED LELKEM,
TESTEM?...

Legközelebb, ha arra megyek, erre szeretnék választ kapni...

Sz. Gy.

Ahogy egyes szakszervezeti funkcionáriusok elképzelik

A gépesített csasztuska-író.

A tatai gyógyszertár bál után

A bálon heves jelenetek játszódtak le a lekérések körül.

V. Bachnov:

Szilvesztaréji ballada

Az óév búcsúzik ma éjjel.
Ma van a halotti tora.
Megtelt kedélyes vendégnéppel
A neves író otthona.
Az asztal körül írók, költők,
Mindenki iszik, jól mulat.
Repdesnek élcek, felköszöntők
És egyre jobb a hangulat.
Vidám kuplékat zongorázik
Az operák nagy mestere.
A kritikus is dudorászik.
De jaj — mi történt egyszerre?!
De jaj — mi történt egyszerre?!

Halálos csend lesz a szobában,
A kézből kihull a pohár.
Az ajtóban halott-halványan
Egy ismeretlen férfi áll.
De észre tér a házigazda
S megkérdi: ki vagy jövevény?
— Egy regényhős — szól, s bús a hangja
— Az ön szülötte vagyok én,
Az ön szülötte vagyok én.

— No lám, ez kedves, hogy betévedt!
A hősöm végre eleven.
Fiúk, gyorsan ide egy széket! —
Kiált az író lelkesen.
— Egy üveg ótokajit bontok.
Tessék, egy finom jó szivar!
Ma sutba dobunk minden gondot,
Újévbe ringat az ital.
Újévbe ringat az ital.

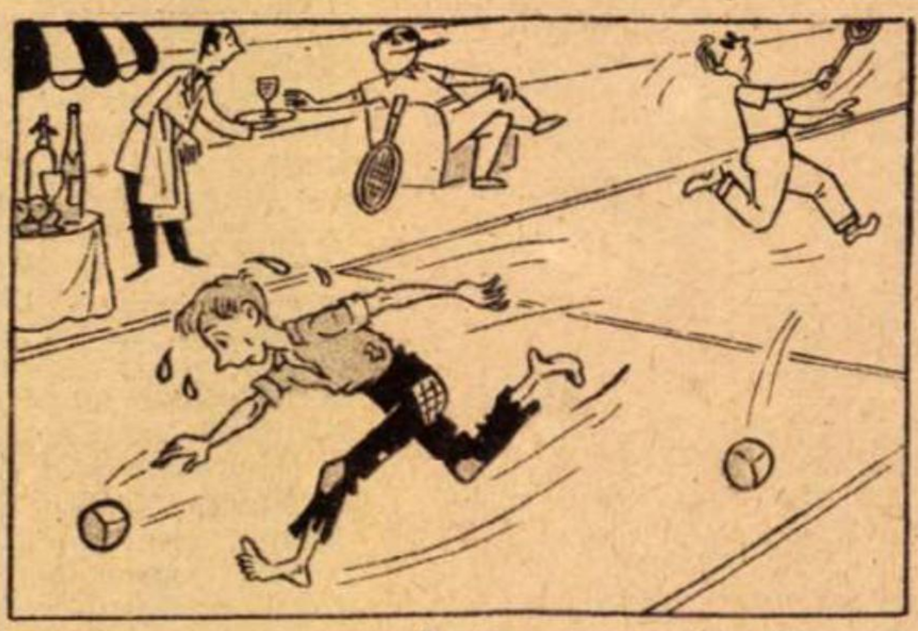
— De kérem, elvtárs, hová gondol?
Nem érdekelnek italok.
Én tartózkodom sörtől, bortól,
Mert én pozitív hős vagyok.
— Akkor talán egy táncot járna?
Öt hölgyünk van, mind angyalok.
— Nem kell nekem a léhák tánca,
Hisz én pozitív hős vagyok.
— No sebaj, daloljon, zenéljen,
Vagy kurjongasson egy nagyot.
— Ne sértse meg a büszkeségem,
Hisz én pozitív hős vagyok.
Hisz én pozitív hős vagyok!

A társaság ült elnémulva,
Elszállt a derűs hangulat.
Néhányan megjegyezték súgva:
— Mily szörnyű unalmas alak!
Rosszkedvű lett a házigazda,
Lehorgasztotta ősz fejét.
Most látta csak: hogy elhibázta
A főhős fenkölt jellemét.
A főhős fenkölt jellemét.

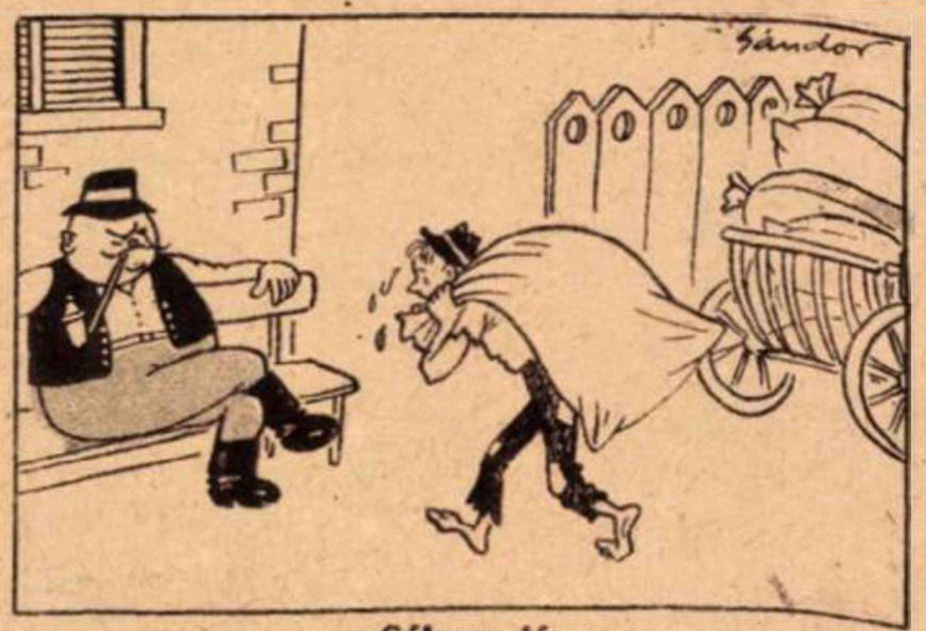
(Forditotta: Gerényi Tibor)

„Sportoló“ fiatalok a multban

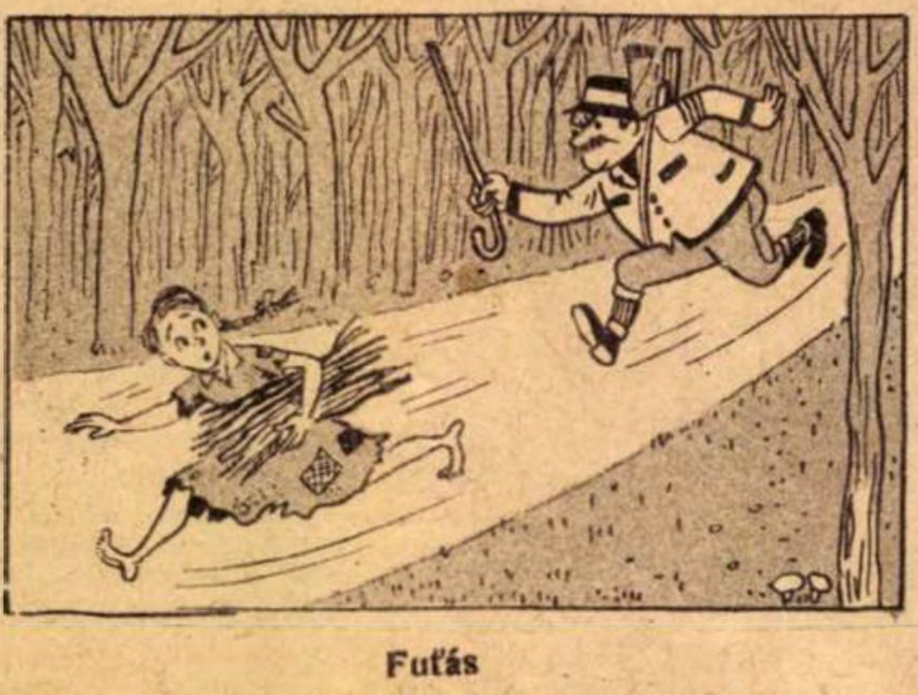
(A „Győzelmes Magyar Sport“-kiállítás alkalmából.)

Tenisz

Súlyemelés

Futás

Távgyaloglás

Gergely Miklós:

SZILVESZTERI MESEKÖNYV

Megígértem a kislányomnak, hogy újévre mesekönyvet kap tőlem és Szilveszter-este abból fogok neki mesélni. A mesekönyveket azonban elkapkodták előlem; Illyés Gyula hetvenhét meséjét hetvennyolc boltban kerestem hiába.

— Nincs mesekönyv? — biggyedt le Margitka szája.

— Ne búsulj kislányom — vigasztaltam. — Majd én írok neked meséket.

S egy óra mulva már készek voltak az alábbi mesék:

Jótett helyébe jót várj

Az öreg király a meghatottságtól remegő szakállal, könnyes szemmel veregette vállon az ifjú hőst:

— Olyan hőstetteket vittél véghez, amikre minden emberi szó kevés! Egymagad legyőztél egy százezres ármádiát, elfoglaltad a kacsalábon forgó várat az üveghegy tetején, levágtad a hétfejű sárkánynak mind a hét fejét...

— Hát igyekszik az ember... — sodorta meg a bajuszát szerényen az ifjú lovag.

— Én mindezért dúsan megjutalmazlak téged fiam — mondta az öreg király — Neked adom egyetlen leányom kezét és a fél országomat!

Az ifjú hős elsápadva ugrott hátra:

— Társbérlet az apóssal?! Még mit nem...

Aladdin és a csodalámpa

Ez akkor történt, amikor Aladdint boldoggá és gazdaggá tette már a Szellem, a lámpa szelleme. Aladdinnak csak meg kellett dörgölnie a lámpát és máris megjelent a Szellem, hozta, amit csak kívánt Aladdin, aranyat, ezüstöt, drágaköveket, szebbnél-szebb ruhákat, pillanatok alatt csodálatos palotákat épített Aladdinnak. Egy sugárzóan napfényes reggelen Aladdin megint elővette a Lámpát; könnyedén megdörgölte és várta a Szellemet. A Szellem azonban nem jelent meg. Aladdin erősebben kezdte dörgölni a lámpát; a Szellem azonban erre sem jelent meg. Elkezdte még jobban dörgölni a Lámpát, úgy hogy belefájdult a keze; semmi eredmény. Egy óra mulva már a vér serkedt ki az ujjai hegyén és még mindig nem történt semmi. Akkor jött be a felesége.

— Mit csináltál ezzel a lámpával, te asszony?! — förmedt rá Aladdin.

— Semmit — felelte ártatlan tekintettel az asszony.

— Akkor miért nem jelentkezik a Szellem? — csattant fel Aladdin.

— Igazi férfifelületesség! — biggyesztette le a száját Aladdinné. — Nézd meg jobban azt a lámpát!

Aladdin letekintett a lámpára. Amuló szeme egy táblácskát pillantott meg a lámpa oldalán:

> Értekezleten vagyok
>
> A Szellem

A lovag kalandja

A lovag a tündér kíséretében belépett a barlangba. Megdöbbentő látvány tárult a szeme elé: a barlang tele volt óriásokkal és törpékkel. De milyen óriásokkal és milyen törpékkel! Az egyiknek két feje volt, a másiknak egy szeme, a harmadiknak három füle. Volt ott egy százkarú óriás; de volt egy egyfülű törpe is. Csodálatos látvány volt, de a lovagnak egy arcizma sem rezdült meg.

— Nem is csodálkozol? — csodálkozott a tündér.

— Miért csodálkoznék? — felelte rendíthetetlen nyugalommal a lovag. — Úgylátszik, itt is rossz az áruelosztás...

Vajda Albert:

Évvégi mérleg

Ma, az esztendő utolsó napján elhatároztam, hogy belenézek önmagamba, s önkritikát gyakorolunk. Félreértés ne essék, a „gyakorolunk" szó nem királyi többest jelent, hanem ránk vonatkozik: rám és önmagamra.

Tudom, hogy ez a mondat zavarosnak hat, hadd árulom el tehát, hogy én tulajdonképpen nem egy ember vagyok, hanem kettő. Erre a tényre talán három hónappal ezelőtt jöttem rá, amikor egy barátom felhívott telefonon és a következőket mondta:

— Kérlek, alig találok szavakat... elromlott a lakásunkban a W. C. és hat hete nem találok szerelőt, aki megjavítsa!

— Nagyszerű! Remek! — vágtam rá lelkesen és csak akkor kaptam észbe, amikor megdöbbent hangját hallottam:

— Ez neked nagyszerű? Köszönöm szépen!

Azzal levágta a kagylót. És ezzel egyidőben kigyúlt bennem egy élesfényű reflektor, amely rávilágított a bensőmben írógép mellett ülő alakra, aki széles vigyorral ismételte: „Nagyszerű!... De még menynyire nagyszerű! Micsoda remek humoreszket fogok ebből írni..."

Még mondott volna mindenfélét, de ekkor fejcsóválva rászóltam: „Szégyeld magad! Annak örülsz, hogy rosszul dolgoznak a javítószövetkezetek?"

És ez a bennem lezajlott párbeszéd, magam és önmagam között, egycsapásra bebizonyította, hogy tulajdonképpen ketten vagyunk bennem. Egyikünk a humorista, aki csillogó szemmel veszi tudomásul, hogy a Patyolat nem tisztít időre, hogy a füttyös előbb kürtöl, hogy rossz a pelenka-elosztás, egyszóval örül a hibáknak és visszásságoknak, mert ezekből aztán humorosabbnál humorosabb humoreszkeket kanyaríthat. Ugyanakkor azonban fel és alá sétál magamban, hátratett kézzel, fejcsóválva a derék állampolgár, aki összeráncolja a homlokát, ha azt hallja, hogy a készétel inkább kész, mint étel, hogy a Közértben letapossák egymás veséjét és velőjét, hogy a borotvapenge és a szakáll között nem elég éles a konfliktus... egyszóval, aki nem örül a hibáknak, hanem minél előbb ki akarja azokat javítani.

Most, az óesztendő utolsó napján itt állok és belenézek mindkét önmagamba. Mit kívánjak magunknak: a humoristának hibákat, vagy az állampolgárnak minden jót?

Eddig jutottam gondolatban, amikor megszólalt bennem valaki. Nem a humorista és nem az állampolgár. Egy harmadik. Azt mondta:

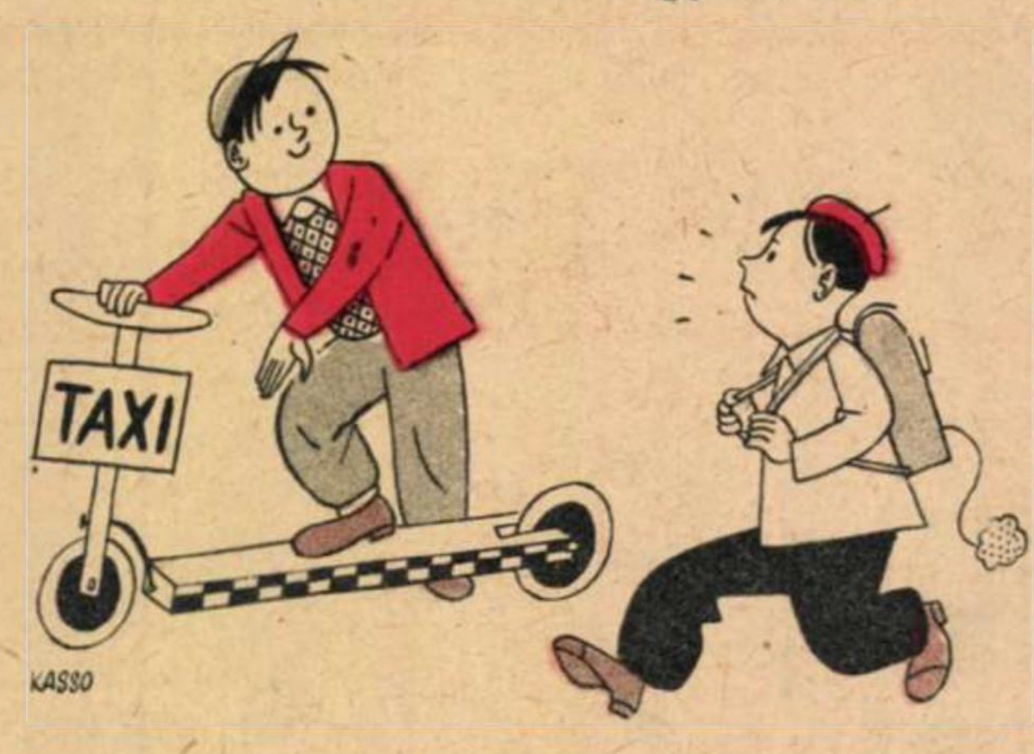
— Mit hencegsz? Most végre remek kifogásod van, hogy mért írsz humoreszk címen humortalan írásokat. Minden esetben ráfoghatod, hogy a derék állampolgár legyőzte benned a humoristát.

Ezzel elhallgatott. Én pedig igazat adtam harmadik magamnak. Amit ezzel a humoreszkkel is bizonyítani kívánok.

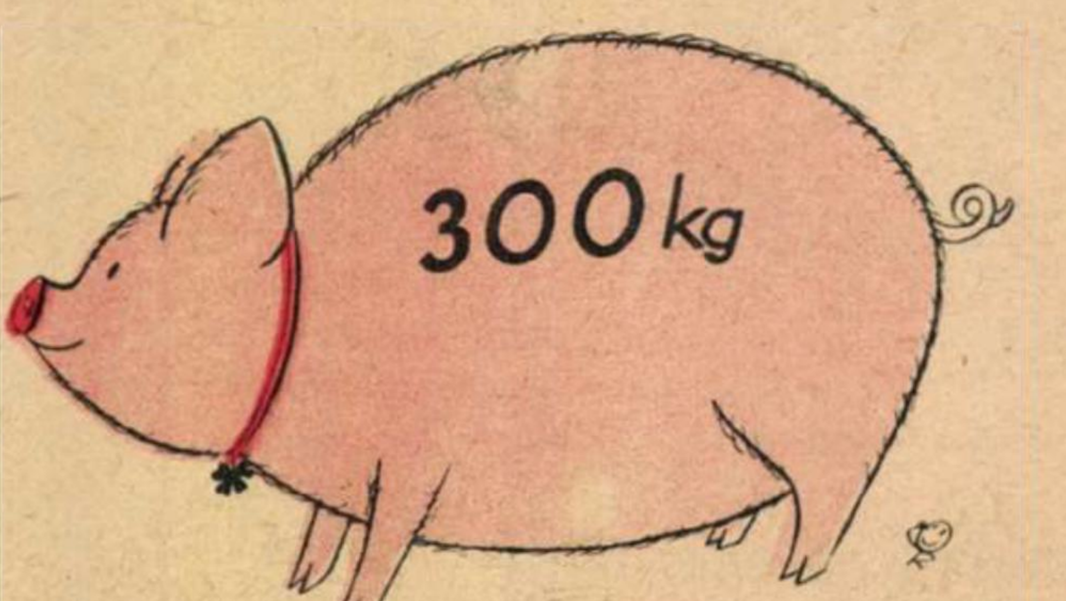
LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Jelszavunk az újévben is ez marad, s ha eheti számunkban nem is közöljük bürokráciaellenes rovatunkat, csak a rovat maradt el, a bürokrácia, sajnos, megmaradt. S hogy ebbe ezután sem nyugszunk bele, annak legközelebbi számunkban bőséges bizonyítékát nyujtjuk, tovább irtva a lélektelen hivatalnokosdi csökevényeit. Addig is a bürokratákat kivéve, mindenkinek boldog új évet kívánunk!

Van üzleti érzéke a gyereknek

— Egy kis csokiért elviszlek az iskoláig...

Ez aztán a szerencsemalac!

Országh György:

Segítség, felkarolnak!

(Egy megtisztelt fiatal önvallomása)

Azelőtt nem voltam ilyen búvalbélelt, szomorú ember. Szememet nem árnyékolták lila karikák, sosem fájt a fejem, sőt néha még minden ok nélkül nevettem is. Alaposan megöregedtem. Azóta öregedtem meg, amióta felfedezték, hogy fiatal vagyok.

Úgy kezdődött, hogy a fiatalokról való gondoskodás jegyében megtiszteltetés ért. Három funkciót kaptam, ami — mellékes körülmény — heti három értekezlettel járt.

Elhatároztam, hogy csak minden másnap borotválkozom és így megtakarítom az értekezletekre szánt idő egyrészét. Hanem, amikor a fiatalokról való fokozott gondoskodás jegyében még két tanfolyamra is beirattak, akkor már hetente csak kétszer borotválkoztam, s ennek következtében feleségem szerint szerda és szombat kivételével profilból egészen úgy néztem ki, mint Illés próféta. Sebaj! Egyébként az alvásra szánt időből is el kellett lopnom nemesebb célokra, és ez okozta azt a fejfájást, amelynek alapján élesenlátó főnökeim felfedezték, hogy lelkiéletet élek. Fejlett lelkiéletet. Elhatározták tehát, hogy feltárják ezt a rejtett lelkiéletet és alaposan elemezni fogják. Ez is igénybevett hetenként két-három órát. Hiába mondtam, hogy kialvatlanság ellen nem használ a lelkiklinika, hogy aludni szeretnék, — azt felelték, hogy még sokat alhatom életemben, hiszen fiatal vagyok. Háromnapos szakállam a fiatalokról való fokozott, hathatós és cseppet sem liberális, ellenben rendkívül energikus gondoskodás jegyében kifogás tárgyává tétetett, s ezért az eddigieken kívül az éppen megüresedett „csínfelelősi" funkcióval is megtiszteltek. Ugyanis főnökeim véleménye szerint rablóból lesz a legjobb pandur és nekem, a fiatalnak hetenként egy értekezlettel több már igazán nem számít. Ezután alvásra és evésre már csak ritkán gondolhattam, annál többet az értekezletek terminusaira, a jelentések határidőire és a tanulásra. De itt a megtiszteltetésnek még korántsem volt vége. A fiatalokról való fokozott, hathatós, energikus, satöbbi gondoskodás jegyében korra idősebb, de testileg és szellemileg nálam már jóval fiatalabb kartársaim egy ötödik funkció formájában jelképesen ismét belémhelyezték bizalmukat. Jelképesen helyezték belém, de nekem a valóságban kellett végighallgatnom hetenként még egy értekezletet. A belémhelyezett bizalomnak azonban percre beosztott elfoglaltságaim és kezdődő idegbajom miatt nem tudtam megfelelni, ami komoly kritikát és két újabb nevelőcélzatú, megtisztelő funkciót eredményezett...

Tegnap megbíráltak, amiért a termelőmunkából újabban nem veszem ki megfelelő mértékben a részemet, holott nekem, a fiatalnak jó példával kellene elöljárnom. Nem is válaszoltam. Értekezleten sem voltam. Tanfolyamon sem. Ma munkába se mentem. Határozati javaslaton dolgozom, amely azt célozza, hogy karoljuk fel végre az öregeket is.

Palásti László:

BALESET

Leejtettem a nyakkendőmet és amikor lehajoltam, nem vettem észre, hogy a szekrényajtó közben kinyílt. Úgy bevertem a fejemet, hogy ömlött a vérem. De a seb volt a kisebbik baj. A nagyobbik akkor kezdődött, amikor az első ismerősöm megpillantotta a bepólyázott fejemet. Most sem tagadta meg önmagát. A kötésre mutatott és megjegyezte:

— Biztosan sokat gondolkoztál! Min törted a fejedet?

Délután négyig tizenhétszer kellett vázolnom sebesülésem történetét. A tizennyolcadiknál már be sem vártam a kérdést, röviden csak ennyit mondtam:

— Beütöttem a fejemet a szekrénybe!

A legközelebbi érdeklődő csak ennyit kapott tőlem:

— Szekrény!

Ez a módszer azonban nem mindig vált be, mert voltak, akik karonfogtak és részvéttel kérdezték:

— Meséld el részletesen, hogy történt...

És ez így ment tovább... Talán az ötvenedik ismerős támadott meg, amikor mentőötletem támadt. Leírtam a baleset történetét, azután bementem egy sokszorosító szövetkezetbe és száz példányban megrendeltem.

Másnap már bátran jártam a városban. Ha egy ismerős megpillantotta a kötést a fejemen, — mielőtt kérdésre nyithatta volna a száját, — már meg is kapta a cédulát.

Harmadnap elfogytak a nyomtatványok. És pont akkor jött szembe velem Kovásznai. Na, ez agyon fog kérdezni, — gondoltam és vártam a kérdésözönt.

Kovásznai ránézett a pólyára, azután megszólalt:

— Ma néztem meg negyedszer a 6:3-as filmet.

— Én eddig csak kétszer néztem meg.

Megint a fejemre nézett és folytatta:

— Szerintem Bozsik a világ legjobb játékosa.

Nem válaszoltam, mert szerettem volna túl lenni a baleset ügyén. Gondoltam, most végre rátér a pólyára.

— Bozsik után Hidegkuti és Puskás a sorrend, — állapította meg.

Kis szünet. Na most!

— Te ismerted a kis Ilonkát, az unokahúgomat, — kérdezte. — Már tíz éves. Enyhe kanyarója volt.

Nem válaszoltam.

— De már jobban van...

Feltoltam a kalapomat és ravaszul megigazítottam a kötést a fejemen, de ez sem használt.

— Tudod, van jóindulatú kanyaró is...

Megsértődtem. Másokat kegyetlenül megfosztottam a történettől, neki részletesen elmondtam volna a balesetet és nem kérdez!

Nem bírtam tovább. Én kezdtem el:

— Képzeld, tegnapelőtt úgy bevágtam a fejemet a szekrényajtóba, hogy...

Félbeszakított:

— Nem érdekel! Különben is már mennem kell! Szervusz!

Mérgesen néztem utána. Olyan dühös voltam rá, hogy legszívesebben bevertem volna a fejét.

Lakásépítkezés idején

— Tegye csak oda a harmadik emeleti ablakba! Hadd látom, hogyan fest majd az új lakásomban?

Bernáth Ede:

A dohánytermelés mesterei

Első találkozásom a dohánytermelőkkel nagyon régikeletű. Alig múltam még tíz éves, amikor a dohánytermelés egyik szakaszával, a palántázással megismerkedtem. A szomszédunkban lakó dohánykertész kommendált el a karvai Szlamka-pusztára, ahol abban az időben nagy divat volt a dohánytermelés. Mikor elfoglaltam életem első fizetett állását, már vagy harminc gyerek gyúrta az ipart az urasági dohányföldeken. Én azt a feladatot kaptam, hogy egy vödörrel a földbedugott palántákat nyakonöntözzem. De ez a munkálkodásom nem volt hosszúéletű, mert mielőtt még egészen kitanultam volna ezt a mesterséget, egy kora hajnali kiadós záporeső pillanatok alatt elmosta állásomat. Az is dereng még valahogy az emlékezetemben, hogy az életem első, szűzdohányból készült cigarettájáért akkora pofont kaptam apámtól, hogy még ma is cseng a fülem, ha rágondolok. Ennek a pofonnak a reakciójaként egy életre eljegyeztem magam a cigarettával.

Második találkozásom a dohány kertészeivel már sokkal vidámabb volt és sokkal nagyszerűbb. Nagy József, a Budapesti Dohánybeváltó Vállalat üb-elnöke az elmult héten meghívta a Ludas Matyit a csécsei kiváló dohánytermelők jutalomkiosztási ünnepségére. Ez a rögtönzött ünnepség emberien szép volt és falusiasan egyszerű. Megpróbálom elmondani. Mikor ebbe a nógrádmegyei kis falucskába megérkeztünk, este volt és köddel bélelt hideg.

A régi tanácsháza előtt gyülekeztek a dohánytermelők. A kisebb-nagyobb csoportokból már előre meg lehetett állapítani, hogy a helyiség kicsi lesz. Mire az ünnepélyes aktus megkezdődött, már annyi hely sem akadt, hogy a jutalomtárgyakat elhelyezzék. A rádió, a ruhaanyag, a cigaretta még csak elfért az asztalon, de a kerékpár, amit Hényel Sándor kapott a kiváló minőségű dohány termeléséért, az kintrekedt.

A régi m. kir. szokásoktól eltérően, ott a helyszinen vették át a termelőktől a dohányt. És a Csécsére erre az alkalomra kiszállt könyvelő-brigád azonnal számfejtett, osztott, szorzott. Kiszámították a prémiumot, borítékozták a pénzt és így a dohányosok a jutalomkiosztáskor a jól megérdemelt pénzüket is megkapták. Brávó, Dohánybeváltó! Csak így tovább! Ment itt minden, mint a karikacsapás. Hat órakor már ünnepeltünk, miközben megszületett egy egész csomó párosverseny, amit a csécsei dohányosok egymásközött kötöttek. Hényel elvtárs pedig versenyre hívta ki az ország valamennyi dohánytermelőjét a tízmázsás mennyiségi és minőségi hozam elérésére. Felszínre került egy egész rakomány hiba is, amit az ott tartózkodó Dohánybeváltó Vállalat rohambrigádja részben azonnal orvosolt, részben pedig ígéretet tett a hibák megszüntetésére. Felejthetetlenül kedves jelenetek játszódtak le vacsora közben; egymásután álltak fel az emberek, koccintottak, jót kívántak egymásnak és valamennyien felajánlották, hogy növelik a jövőévi vetésterületet. Vacsora után táncolt mindenki mindenkivel és vidáman elszórakoztunk hajnalig. Viszontlátásra a legközelebbi jutalomkiosztáskor!

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 287,900